

Rapport

Datum: 16 juni 2006

Rapportnummer: 2006/218

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de officier van justitie te Arnhem de tegen hem ingestelde strafzaak heeft geseponeerd onder sepotcode 02 in plaats van sepotcode 01.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 26 januari 2002 hielden ambtenaren van de Koninklijke Marechaussee op luchthaven Schiphol verdachte X aan, bij wie zij diverse voorwerpen in beslag namen.

De brigadecommandant van de politiedienst Koninklijke Marechaussee deed op 7 mei 2002 aangifte van verduistering in dienstbetrekking van 4 gram hasj, een geldbedrag van € 3725 en een KLM-ticket, in beslag genomen onder verdachte X.

Verzoeker was werkzaam bij de Algemene Politiedienst van de Koninklijke Marechaussee te Schiphol en werd in mei 2003 als verdachte van het plegen van dit feit aangemerkt.

Bij brief van 22 juli 2003 deelde de Kolonel van het Bureau Interne Onderzoeken van de Koninklijke Marechaussee verzoeker mee dat de officier van justitie de tegen verzoeker ingestelde strafzaak had geseponeerd onder sepotcode 02 (het ontbreken van wettig bewijs).

2. Bij brief van 9 maart 2005 verzocht verzoeker het arrondissementsparket te Arnhem om sepotcode 02 te wijzigen in sepotcode 01 (ten onrechte als verdachte aangemerkt), omdat verzoeker naar zijn zeggen geen verdachte was. Volgens verzoeker waren er geen objectieve feiten die zijn verdenking rechtvaardigen.

3. De officier van justitie in het arrondissementsparket Arnhem liet verzoeker bij brief van 23 juni 2005 weten de zaak nogmaals beoordeeld te hebben, maar niet tot een andere conclusie te komen. Volgens de officier was verzoeker wel terecht als verdachte aangemerkt. Deze verdenking was gebaseerd op een verklaring van getuige M., ondersteund door onder andere de verklaring van getuige A., aldus de officier van justitie.

I. Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de officier van justitie te Arnhem de tegen hem ingestelde strafzaak heeft geseponeerd onder sepotcode 02 (onvoldoende wettig en overtuigend bewijs) in plaats van sepotcode 01 (ten onrechte als verdachte aangemerkt). Volgens verzoeker is er geen enkel objectief bewijs dat hij verdachte zou zijn.

Verzoeker heeft gesteld dat de officier van justitie tot haar beslissing is gekomen op basis van de verklaring van verzoekers collega M., die heeft verklaard dat hij een aantal

inbeslaggenomen voorwerpen aan verzoeker heeft overhandigd nadat hij deze zelf een tijd onder zich had gehouden. Volgens verzoeker is hier geen enkel bewijs voor en is er niemand die dit kan bevestigen. Nadat hij de voorwerpen aan verzoeker zou hebben overhandigd, zou getuige M. dit tegen collega A. hebben gezegd, wiens verklaring als ondersteunend bewijs is gebruikt.

Volgens verzoeker is er geen reden om de verklaring van getuige M. meer aannemelijk te achten dan zijn verklaring, omdat de verklaring van M. niet wordt gesteund door enig ander bewijs.

2.1 De minister van Justitie heeft bij brief van 30 november 2005 laten weten dat de officier van justitie verzoeker als verdachte heeft aangemerkt wegens het vermoedelijk plegen van diefstal, verduistering en/of verduistering gepleegd in functie. Deze verdenking was gebaseerd op de verklaringen van de getuigen H., W., M., J. en A. en interne e-mailberichten met betrekking tot het verdwijnen van geld, aldus de minister.

Volgens de minister heeft de officier van justitie geoordeeld dat er sprake was van onvoldoende of niet overtuigend bewijs en heeft zij de zaak op die grond geseponeerd.

Sepotcode 01 wordt toegekend indien een persoon onterecht als verdachte is aangemerkt. De minister heeft gesteld dat ingevolge de Instructie sepotgronden (zie Achtergrond 2.3.) toekenning van sepotcode 01 slechts mogelijk is indien als gevolg van een administratieve fout achteraf wordt vastgesteld dat iemand ten onrechte als verdachte is aangemerkt of ingeschreven in Compas, indien op het moment van inboeking nog niet vaststond wie als verdachte diende te worden beschouwd of indien ten aanzien van een verdachte later is komen vast te staan dat hij het feit niet heeft begaan. Volgens de minister is nooit duidelijk geworden óf verzoeker het feit heeft begaan. Juist in die gevallen wordt sepotcode 02 toegekend, aldus de minister.

2.2.1 De minister van Justitie heeft een strafdossier overgelegd, welk dossier onder meer het interne onderzoek naar de diefstal/verduistering bevat, dat is uitgevoerd door de Koninklijke Marechaussee.

Hieruit blijkt het volgende. Verdachte X is op 26 januari 2002 's nachts op Schiphol door twee marechaussees aangehouden wegens verdenking van openbare dronkenschap en wildplassen, waarna X is overgedragen aan opsporingsambtenaar J., die een proces-verbaal van aanhouding heeft opgemaakt. Vervolgens heeft verzoeker X overgebracht naar een cellencomplex, alwaar X is gefouilleerd. Bij deze fouillering werd een plak hasj aangetroffen, die verzoeker in beslag heeft genomen.

's Ochtends hebben A. en M. bij X een verhoor afgenomen. Nadat was gebleken dat X nog allerlei voorwerpen in zijn broekzakken had en zijn schoenveters nog in zijn schoenen zaten, hebben A. en M. nogmaals een fouillering bij X uitgevoerd. Bij deze fouillering

hebben zij onder andere geld aangetroffen, dat zij samen met het paspoort van X in beslag hebben genomen.

A. en M. hebben alle inbeslaggenomen voorwerpen opgeborgen in de kast van A., met de bedoeling deze zo spoedig mogelijk over te dragen aan verzoeker, die volgens A. en M. bij hen bekend stond als degene die de aanhouding had verricht en de zaak administratief zou afdoen. Omdat de hasj in de kast van A. begon te stinken, en A. daarin kleding had liggen, hebben A. en M. de voorwerpen in de kast van M. gelegd.

Volgens M. heeft hij de inbeslaggenomen voorwerpen na een paar dagen aan verzoeker overgedragen, hetgeen verzoeker heeft ontkend.

2.2.2 Nadat brigade-adjutant H. er in april 2002 achter kwam dat de inbeslaggenomen voorwerpen van X waren verdwenen, heeft hij bij de betrokken ambtenaren E. (verzoeker), J., A. en M. navraag gedaan. Zij hebben allen verklaard dat ze niet in het bezit van de voorwerpen waren. Hierna heeft H. de zaak voor intern onderzoek overgedragen aan W., een in deze zaak dienstdoende hulpofficier van justitie.

2.2.3 W. heeft op 10 april 2002 het volgende e-mailbericht verstuurd aan H.:

"...Diverse collega's gecontact middels open vragen.

B.:

Ik had 26-01 dienst. (...) A. heeft gezegd dat hij het geld aan E. zou geven.

A.:

Ik heb het geld en de drugs bij M. in zijn postvak (...) gedaan. Hij zou alles aan E. overgeven.

Wij hadden op zaterdag de IBN papieren nog niet allemaal af en de drugs moest nog gewogen worden. Daarom is het niet gelijk bij de adjudant van Dienst ingeleverd.

(...)

N.:

(...) Ik weet niet wanneer de collega's de inbeslaggenomen goederen hebben ingeleverd. Ook niet wie de zaak zou gaan draaien. Het was geen zaak van onze groep, A. en M. hebben alleen de verdachte gehoord.

M.:

(...) Alles is in beslag genomen en in een zak gedaan. Ik zou een ambtelijk verslag maken en de IBN papieren rond maken. Ik heb de inbeslag genomen zaken van A. in mijn postvak gekregen en heb dit zelf persoonlijk na een nachtdienst in daarop volgende dagen aan E. gegeven. Het betrof: IBN papieren van de zaak/ticket/geld/hasj. Het geld zat in een zak. Dit zat in een grotere zak met ticket en hasj. Er is afgesproken dat E. het dossier zou maken en dat wij een ambtelijk verslag van aantreffen bij zouden voegen. Wij deden immers alleen het verdachtenverhoor.

Het geld heb ik dus zelf aan E. gegeven.

E.:

Ik heb nu de documenten van het onderzoek sinds een week of vijf. Ik weet niet dat ik het verbaal zou maken, want J. heeft de aanhouding verricht in deze. Eigenlijk heb ik de papieren sinds J. weg is gegaan naar Den Haag beveiliging. Ze lagen in mijn postvak. Ik heb niet met M. gesproken over de zaak of papieren, geld, ticket, drugs van hem ontvangen.

J.:

Ik heb in deze zaak de aanhouding verricht. Ik zou eerst de zaak gaan draaien, maar ik heb nooit papieren of geld/tickets/drugs in deze gezien of zelf ontvangen. Ik heb daarna niet meer gevraagd wie deze zaak zou draaien. 25 februari ben ik naar Den Haag gegaan..."

2.2.4 Op 12 april 2002 heeft A. een e-mailbericht aan H. gestuurd, waarin hij onder meer het volgende heeft gesteld:

"...hier een berichtje van A., ook namens E. en K.

Wij hebben woensdagavond (...) gepraat over het voorval van het 'verdwenen' geld. N. was als gespreksleider hierbij aanwezig. Ik zal kort proberen samen te vatten wat er op deze avond gezegd is.

E. heeft deze morgen (na de aanhouding van X; N.o.) met mij kortgesloten dat ik en M. onze bevindingen in een ambtelijk verslag zouden vermelden en dat hij het dossier zou opmaken. Wij vernamen hieruit dat het E. zijn zaak was.

Ik (...) heb M. erop gewezen dat zsm de goederen overgedragen moesten worden aan E. omdat wij aannamen dat E. met deze zaak belast was en hij ook de hasj in beslag genomen had.

Ik geloof twee dagen later hoorde ik van M. dat hij de goederen had overgedragen aan E. Ik was hier niet bij.

Ik en M. hoorden pas maandag 08-04-2002 dat J. de zaak had, omdat hij de VE had aangehouden. Voor M. geldt hetzelfde verhaal. M. zegt dat hij de goederen ongeveer twee dagen na de in beslagneming aan E. heeft overgedragen in het oude bureau wachtcommandant. Het was toen heel erg druk in het voornoemde bureau. Hij heeft het overgedragen aan E. en E. heeft de goederen overgenomen. Wie er bij de overdracht in de buurt zouden zijn is niet bekend, omdat er veel collega's in de voornoemde ruimte waren.

E: E zegt dat hij de VE alleen maar heeft overgebracht (...). J. heeft de VE aangehouden.

E. heeft bij de APW vermeld dat de VE nog niet was gefouilleerd waarna de APW een plak hasj aantrof. E. heeft de hasj in beslag genomen.

De volgende ochtend (...) heeft E. tegen A. gezegd dat wij, A. en M. onze bevindingen in een ambtelijk verslag moesten vermelden.

E. heeft vervolgens alle processtukken aan J. overgedragen.

Omdat J. naar Den Haag Bev zou gaan heeft J. volgens E. de zaak in het postvakje van E. gedaan.

E. zegt nooit de desbetreffende goederen van M. overhandigd te hebben gekregen. Dit omdat E. nooit een zaak van iemand zou overnemen zeker niet als er geld of drugs mee gemoeid zouden zijn.

E. heeft vervolgens J. gebeld en hem gevraagd waarom alle processtukken in het postvakje zaten. J. heeft vervolgens gezegd dat hij niets meer van die zaak had en dat het een zaak was van A. E. zegt dat hij nooit iets overhandigd heeft gekregen van M.

J. zou alles moeten hebben..."

2.2.5 Op 13 april 2002 heeft W. een e-mailbericht verstuurd aan H:

"...Duidelijker is:

E. heeft WEL proces-stukken gehad.

Er is wel een afspraak over verslag gemaakt, omdat het dossier/aanhouding niet bij A. en M. lag.

Stukken zijn heen en weer naar J. gegaan, aldus E.

Locatie van de Goederen is onduidelijk"

2.2.6 Op 9 april 2003 is M. in het kader van het interne onderzoek als getuige gehoord. Hij heeft daarbij onder meer verklaard dat hij en zijn collega A. op 26 januari 2002 een vroege

dienst hadden en X. hebben verhoord, tijdens welk verhoor een aantal voorwerpen, waaronder geld, in beslag zijn genomen. Volgens M. was de zaak na het verhoor en het opmaken van de stukken voor hen afgedaan. Hij en zijn collega A. gingen er van uit dat de zaak zou worden overgedragen aan de aanhoudende ambtenaar.

M. en A. hebben alle stukken opgeborgen in de kast van A. met de bedoeling de stukken en de in beslaggenomen voorwerpen zo spoedig mogelijk over te dragen aan E.. M. heeft verklaard dat E. bij hen bekend was als degene die de zaak en de aanhouding had gedaan.

Nadat de kleding in de kast van A. naar hasj begon te ruiken, hebben M. en A. de voorwerpen in het postvak van M. gelegd. Volgens M. heeft hij E. twee of drie dagen erna aangetroffen en aan hem de voorwerpen overgedragen.

Voorts heeft M. verklaard dat hij drie maanden later hoorde dat het geld weg was, hetgeen hem zeer bevreesde en verbaasde omdat hij alles aan E. had gegeven, hetgeen door E. werd ontkend. Volgens M. deed E. voorkomen alsof hij helemaal van niets wist, waarna een welles-nietes-verhaal ontstond. Voor M. was het zo klaar als een klontje en wist hij zeker dat hij het aan E. had gegeven. E. had gezegd dat M. hem misschien met iemand anders verwisselde, aldus M., terwijl E. in zijn optiek bleef volharden in zijn leugens. Later heeft M. van E. gehoord dat er een andere collega bij was betrokken en dat het volgens E. zou kunnen zijn dat deze collega de voorwerpen had. M. heeft verklaard dat hij niet weet wie deze collega kon zijn, omdat hij van de betrokkenheid van deze collega op dat moment niets wist.

Op de vraag of M. weet waar de voorwerpen en zaakstukken zijn gebleven, heeft hij geantwoord dat E. het gewoon moet hebben. Volgens M. is het 100% zeker dat hij de voorwerpen aan E. heeft gegeven. M. wist niet wat E. er mee heeft gedaan.

2.2.7 Betrokken ambtenaar J. heeft op 15 april 2003 eveneens een getuigenverklaring afgelegd. J. heeft onder meer verklaard dat hij op 26 januari 2002 nachtdienst had en dat X, die door twee marechaussees was aangehouden, aan hem werd overgedragen, waarna hij een proces-verbaal van aanhouding heeft opgemaakt. Vervolgens is X door verzoeker overgebracht naar het cellencomplex, aldus J.

J. heeft verder verklaard dat hij het proces-verbaal heeft ingeleverd en dat de zaak volgens hem is overgedragen aan de vroege dienst, die X zou gaan horen.

Volgens J. werd hij een maand later, toen hij reeds in Den Haag werkte, gebeld door E. die hem vroeg hoe het kon dat alle stukken in de zaak X in zijn postvak lagen. J. heeft verklaard dat hij het gevoel had dat iemand hem een oor aan probeerde te naaien, zeker toen hij later hoorde dat het geld en de hasj verdwenen waren. J. heeft verklaard dat hij nooit het beheer heeft gehad over het geld of de hasj.

2.2.8 Op 2 mei 2003 is betrokken ambtenaar A. als getuige gehoord. A. heeft onder meer verklaard dat zijn ploegschef hem en zijn collega M. had verzocht om de aangehouden verdachte X te horen.

A. heeft verklaard dat hij er helemaal van uit ging dat het een zaak van verzoeker was, mede gezien de inbeslagname van de hasj.

Bij het fouilleren van X hebben A. en M. onder zijn voet een stapeltje bankbiljetten aangetroffen, dat samen met een vliegticket in beslag is genomen. Na afloop van het verhoor hebben A. en M. de in beslaggenomen voorwerpen tijdelijk in de kast van A. bewaard, aldus A.

Volgens A. had hij de volgende dag weer vroege dienst met M., en spraken zij met verzoeker. A. heeft verklaard dat hij er 100% zeker van is dat met verzoeker was afgesproken dat verzoeker het dossier zou afmaken. Verzoeker heeft daarbij nog wel gevraagd of A. en M. van hun bevindingen met betrekking tot het verhoor, de fouillering en de in beslagneming een ambtelijk verslag wilden opmaken, waarna verzoeker het dossier zou completeren en inzenden.

Volgens A. wist hij op dat moment helemaal niet dat collega J. de aanhouding had verricht en ging hij ervan uit dat het een zaak van verzoeker was.

Nadat A. had bemerkt dat de kleding in zijn kast naar hasj begon te ruiken, heeft hij samen met M. de inbeslaggenomen voorwerpen in de kast van M. gelegd, waarbij zij afspraken dat alle voorwerpen en het dossier aan verzoeker zouden worden overgedragen zodra ze verzoeker weer zouden zien. A. heeft gesteld dat hij weet dat M. alle voorwerpen aan verzoeker heeft overgedragen, omdat M. hem dit heeft verteld.

Voorts heeft A. verklaard dat hij een tijd erna door H. werd gebeld, met de vraag of hij wist waar het inbeslaggenomen geld van X was. A. is direct naar H. gegaan, waar ook verzoeker aanwezig was. Volgens A. heeft hij H. verteld dat het geld was overgedragen aan verzoeker, waarop verzoeker aangaf van niets te weten. Volgens A. begon verzoeker plotseling naar J. te wijzen. Verzoeker ontkende de bewuste dag dienst te hebben gehad, hetgeen hij na confrontatie met de dienstlijst wel erkende, aldus A.

Na dit gesprek heeft er een gesprek plaatsgevonden tussen M., verzoeker en A., waarbij M. stellig bleef in de overdracht van het geld en de voorwerpen en verzoeker bleef ontkennen dat de voorwerpen aan hem waren overgedragen, aldus A.

Ten slotte heeft A. verklaard dat hij er 100% zeker van is dat de voorwerpen aan verzoeker zijn overgedragen. Volgens A. heeft hij lange tijd met M. gewerkt en heeft hij geen

enkele redenen om te twijfelen aan de woorden van M. Wel twijfelt hij sterk aan de geloofwaardigheid van verzoeker, die leugenachtige en draaijerige verklaringen heeft

afgelegd, zoals de ontkenning die dag dienst te hebben gehad en de verwijzing naar J.

2.2.9 Op 13 mei 2003 heeft de officier van justitie geoordeeld dat verzoeker als verdachte van diefstal c.q. verduistering kon worden aangemerkt en gaf zij toestemming verzoeker buiten heterdaad aan te houden.

2.2.10 Op 22 mei 2003 is verzoeker als verdachte gehoord. Verzoeker heeft hierbij onder meer verklaard dat hij de aangehouden verdachte X heeft overgebracht naar het cellencomplex en dat hij 's ochtends bij de dienstoverdracht met M. en A. heeft gesproken over de afwikkeling van de zaak. M. en A. zouden een ambtelijk verslag opmaken en dat zou bij verzoeker terugkomen. Verzoeker heeft verklaard dat bij A. en M. best de indruk kan zijn gewekt dat het zijn zaak was, maar dat niet is afgesproken dat verzoeker de zaak zou draaien.

Volgens verzoeker is het niet waar dat hij in een gesprek met H. en A. heeft ontkend dat hij de bewuste nacht van 26 januari 2002 dienst zou hebben gedraaid.

Voorts heeft verzoeker verklaard dat hij samen met M. en J. in het bureau van de wachtcommandant aanwezig was en dat hij het dossier betreffende X had ontvangen van M. Volgens verzoeker heeft M. de zak met inbeslaggenomen voorwerpen op een tafeltje gelegd en heeft hij (verzoeker) J. toen tweemaal gewezen op die zak. Verzoeker heeft gesteld dat hij niet weet of J. de zak met inbeslaggenomen voorwerpen heeft gepakt.

2.2.11 Op 30 mei 2003 heeft J. verklaard dat hij niet aanwezig is geweest bij het overdragen van de zaak. Volgens J. is het absoluut niet waar dat M. de zak met inbeslaggenomen voorwerpen op een tafeltje heeft gelegd en dat verzoeker hem meerdere malen heeft gewezen op de aanwezigheid en inhoud van die zak. Verder heeft J. verklaard dat hij niet weet hoe zijn collega M. eruit ziet. Volgens J. klopt het hele verhaal van verzoeker niet.

2.2.12 M. heeft op 28 mei 2003 verklaard dat hij het zeker weet dat toen hij de inbeslaggenomen voorwerpen aan verzoeker heeft overgedragen, J. hierbij niet aanwezig was. M. heeft gesteld dat hij J. alleen van gezicht kent en dat hij niet wist dat J. bemoeienis met de zaak had. M. heeft met stelligheid verklaard dat er geen derden betrokken waren bij het overdragen van de zaak en de voorwerpen aan verzoeker. Voorts heeft M. verklaard dat het absoluut niet waar is dat hij de voorwerpen op een tafel heeft gelegd. Volgens M. heeft hij de voorwerpen direct in handen van verzoeker gesteld. Verder heeft M. verklaard dat het hem niets zegt dat verzoeker meerdere keren tegen J. heeft gezegd dat hij moest opletten dat er waardevolle voorwerpen in de zak met in beslaggenomen voorwerpen zaten.

2.2.13 De verbalisant die het interne onderzoek heeft uitgevoerd, heeft naar aanleiding van de afgelegde verklaringen onderzocht wat de vermoedelijke datum zou zijn dat M. de zaak

aan verzoeker had overgedragen. Hierbij heeft de verbalisant de dienstperiode tussen 26 januari 2002 en 10 februari 2002 in beschouwing genomen. Hij is daarbij tot de conclusie gekomen dat 5 februari 2002 de enige dag is waarop de zaak kan zijn overgedragen, toen verzoeker en M. elkaar hebben afgelost. Dit strookte echter niet met de verklaring van verzoeker dat J. bij de overdracht aanwezig was, omdat J. in die periode geen enkele keer met M. en verzoeker samen dienst heeft gehad en er zich geen situatie heeft voorgedaan waarbij betrokkenen elkaar hebben gezien door overlapping van diensten.

3. In reactie op het standpunt van de minister heeft verzoeker bij brief van 7 januari 2006 laten weten dat het hem zeer onwaarschijnlijk lijkt dat daadwerkelijk meerdere getuigen een verklaring tegen hem hebben afgelegd, omdat er niet meer getuigen waren. Volgens verzoeker bestaat er maar één belastende verklaring van getuige M., die heeft verklaard dat hij de inbeslaggenomen voorwerpen aan verzoeker heeft overgedragen, waarbij geen getuigen aanwezig zijn geweest. Volgens verzoeker staat zijn verklaring hier tegenover.

II. Beoordeling

4. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Dit betekent onder meer dat een officier van justitie een juiste code moet toekennen aan een sepotbeslissing, die is ingegeven door de relevante feiten en/of omstandigheden.

5. Het onderscheid tussen de sepotcodes 01 en 02 betreft de vraag of een verdachte terecht als zodanig is aangemerkt. Wanneer dat het geval is, maar achteraf wordt vastgesteld dat het onderzoek naar verwachting onvoldoende - aanvullend - bewijs heeft opgeleverd om een veroordeling door de strafrechter te kunnen verkrijgen, dan wordt geseponeerd wegens gebrek aan bewijs (sepotcode 02).

Sepotcode 01 beslaat twee situaties. De eerste betreft de situatie waarin (al dan niet achteraf) moet worden geconstateerd dat er op het moment waarop de betrokkene als verdachte werd aangemerkt, daartoe onvoldoende gronden aanwezig waren.

De tweede situatie is die waarin de betrokkene aanvankelijk op goede gronden werd aangemerkt als verdachte, maar waarin achteraf wordt vastgesteld dat die gronden niet langer de verdenking rechtvaardigen, bijvoorbeeld omdat er een valse aangifte tegen die persoon is gedaan. In deze situatie komt door nader onderzoek de verdenking geheel te vervallen (zie Achtergrond, onder 2.).

6. In artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering is vastgelegd dat iemand slechts als verdachte kan worden aangemerkt indien het vermoeden van schuld steunt op specifieke feiten of omstandigheden van het geval, en dit vermoeden bovendien naar objectieve maatstaven gemeten redelijk is (zie Achtergrond, onder 1.). Dit redelijk vermoeden rechtvaardigt het instellen van een strafrechtelijk onderzoek naar de verdachte, maar is

niet gelijk aan de situatie waarin tegen een verdachte zodanig belastend bewijs is verzameld dat een veroordeling mogelijk of aannemelijk lijkt.

7.1 Allereerst is derhalve de vraag aan de orde of verzoeker aanvankelijk terecht als verdachte is aangemerkt.

Uit de brief van de officier van justitie van 23 juni 2005 blijkt dat zij het redelijk vermoeden van schuld heeft gebaseerd op de verklaring van M., die is ondersteund door onder andere de verklaring van A.

Alhoewel verzoekers verklaring tegenover de verklaring van M. staat, en niemand heeft kunnen bevestigen dat M. de inbeslaggenomen voorwerpen daadwerkelijk aan verzoeker heeft overgedragen, is de Nationale ombudsman van mening dat er voldoende aanwijzingen waren om tot een verdenking te kunnen komen. Naast de verklaring van M. beschikte de officier van justitie over de verklaring van A., die heeft gesteld dat hij er 100% zeker van is dat met verzoeker de afspraak is gemaakt dat hij het dossier zou afmaken, en voorts dat hij niet twijfelt aan de verklaring van M. dat deze de inbeslaggenomen voorwerpen aan verzoeker heeft overgedragen en dat verzoeker volgens hem leugenachtige en draaierige verklaringen heeft afgelegd. Bovendien heeft J. verklaard dat hij nooit het beheer heeft gehad over de inbeslaggenomen voorwerpen en dat hij door verzoeker was gebeld en het gevoel had dat iemand hem een oor probeerde aan te naaien.

De Nationale ombudsman oordeelt dat deze verklaringen in combinatie met elkaar naar objectieve maatstaven een redelijk vermoeden van schuld jegens verzoeker opleverden.

7.2 De tweede situatie van sepotcode 01 is die waarin achteraf wordt vastgesteld dat de feiten en omstandigheden van een zaak niet langer de verdenking rechtvaardigen, bijvoorbeeld omdat er een valse aangifte tegen die persoon is gedaan. De vraag is nu of in dit geval het redelijk vermoeden van schuld bleef bestaan nadat verzoeker zelf een verklaring had afgelegd en nadat enkele getuigen (nader) waren verhoord.

De Nationale ombudsman overweegt dat M. en J. beiden op 28 respectievelijk 30 mei 2003 hebben verklaard dat J. niet aanwezig was op het moment dat M. de zaak (het dossier) aan verzoeker overdroeg, terwijl J. hier volgens verzoeker wel bij aanwezig was en hij J. op de inbeslaggenomen voorwerpen zou hebben gewezen. M. en J. hebben zelfs verklaard elkaar niet dan wel nauwelijks te kennen.

Bovendien is uit het interne onderzoek van de verbalisant gebleken dat er zich, gelet op de dienstroosters, geen situatie kan hebben voorgedaan waarbij verzoeker, M. en J. elkaar hebben gezien door overlapping van diensten.

Gelet op het bovenstaande, oordeelt de Nationale ombudsman dat ook in de loop van het strafrechtelijke onderzoek geen feiten of omstandigheden zijn gebleken op grond waarvan

het redelijk vermoeden van schuld in de zin van artikel 27 lid 1 Sv is komen te vervallen.

De Nationale ombudsman komt dan ook tot de conclusie dat de officier van justitie de zaak tegen verzoeker terecht met sepotcode 02 heeft afgedaan en niet in strijd met het motiveringsvereiste heeft gehandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de officier van justitie te Arnhem, is niet gegrond.

Onderzoek

Op 15 juli 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer E. te Haarlem, met een klacht over een gedraging van de officier van justitie te Arnhem.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Justitie, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Justitie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd de minister van Justitie een aantal specifieke vragen gesteld.

Daarnaast werd de betrokken officier van justitie de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Zij maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

In zijn reactie liet de minister van Justitie de Nationale ombudsman weten dat de klacht op een vervolgingsbeslissing van de officier van justitie ziet, hetgeen volgens de minister niet tot de beoordeling van de Nationale ombudsman staat. De minister van Justitie verwees naar zijn reeds eerder ingenomen standpunt, vervat in zijn brief aan de Nationale ombudsman van 8 november 2005, dat de beslissing tot het toekennen van een sepotcode aan rechterlijk toezicht is onderworpen. De Nationale ombudsman heeft evenwel geen belemmeringen gezien om de gedraging waarover wordt geklaagd, te onderzoeken.

Reden hiervoor is dat rechterlijke toezicht op de beslissing tot toekenning van een bepaalde sepotcode naar het oordeel van de Nationale ombudsman in de procedure van artikel 12 Wetboek van Strafvordering niet besloten ligt, terwijl evenmin een andere wettelijke regeling de mogelijkheid biedt de toekenning van een bepaalde sepotcode aan

de rechter voor te leggen.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Noch de minister van Justitie noch verzoeker gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 13 juli 2005, met bijlagen betreffende de correspondentie tussen onder meer verzoeker en de officier van justitie.

Standpunt van de minister van Justitie van 30 november 2005.

Reactie van verzoeker van 7 januari 2006.

Het tegen verzoeker opgemaakte strafdossier.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wetboek van Strafvordering

Artikel 27, eerste lid

"1. Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit."

Dit artikel stelt aan de mate van verdenking niet de eis van een "ernstig" vermoeden, maar eist wél dat het vermoeden van schuld (het "gedaan hebben") moet steunen op feiten of omstandigheden en dat dit vermoeden bovendien naar objectieve maatstaven gemeten "redelijk" dient te zijn, dat wil zeggen "niet enkel in de oogen van den opsporingsambtenaar doch redelijk op zichzelf" (Memorie van Toelichting). Een redelijk vermoeden alleen op basis van subjectief inzicht is niet voldoende.

2. Sepot door het Openbaar Ministerie

2.1. Ingevolge artikel 167, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering en - in het geval dat een gerechtelijk vooronderzoek heeft plaatsgevonden - ingevolge artikel 242, tweede lid van dat wetboek kan de officier van justitie, (ook) op gronden aan het algemeen belang ontleend, van (verdere) vervolging afzien. In de genoemde artikelen is het opportuniteitsbeginsel vastgelegd.

2.2. Er zijn twee categorieën van sepotgronden, te weten:

- het technisch sepot of haalbaarheidssepot;

de verwachting is dat een vervolging niet tot een veroordeling zal leiden. Hiervan zal onder meer sprake zijn bij het ontbreken van voldoende wettig bewijs, of bij niet-strafbaarheid van daad of dader.

- het beleidssepot of opportuniteitssepot;

hoewel er een gegronde verwachting is dat de zaak, indien zij aan de rechter zou worden voorgelegd, tot een veroordeling zou leiden, wordt toch op niet-technische gronden afgezien van vervolging. Te denken valt aan situaties waarbij sprake is van een gering strafbaar feit, het een oud feit betreft, de verdachte een hoge leeftijd heeft, zijn gezondheidstoestand te wensen overlaat, wanneer hij een "first offender" is, wanneer een wetswijziging in voorbereiding is die de strafbaarheid aan de gedraging ontnemt, enz.

2.3. In de Instructie sepotgronden (1999) van het College van procureurs-generaal zijn onder meer de volgende sepotcodes ontwikkeld:

01-06 Technische sepots

Toelichting

01 ten onrechte als verdachte vermeld

Iemand wordt *achteraf* ten onrechte als verdachte aangemerkt als gevolg van (administratieve) fouten van politie of parket, dan wel omdat op het moment van inboeking nog niet vast stond wie als verdachte moest worden beschouwd, dan wel omdat later blijkt dat de betreffende persoon ten onrechte als verdacht is aangemerkt, bijvoorbeeld na valse aangifte e.d.

02 onvoldoende bewijs

hieronder valt onvoldoende of niet overtuigend bewijs.